

Downloaded via the EU tax law app / web

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

10. november 2016 (*)

»Appel – statsstøtte – støtteordning til fordel for den offentlige radio- og tv-virksomhed – public service-forpligtelser – kompensation – artikel 106, stk. 2, TEUF – afgørelse, som erklærer støtteordningen forenelig med det indre marked – ændring af finansieringsmetoden – skatteforanstaltninger – skat, som pålægges betalings-tv-stationer – afgørelse, som erklærer den ændrede støtteordning forenelig med det indre marked – hensyntagen til finansieringsmetoden – tvungen forbindelse mellem skatten og støtteordningen – skatteprovenuets direkte indvirkning på støttens størrelse – dækning af nettoomkostningerne til varetagelse af public-service-opgaven – konkurrenceforhold mellem den person, som skal betale skatten, og støttemodtageren– urigtig gengivelse af national ret«

I sag C-449/14 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 23. september 2014,

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, Tres Cantos (Spanien), ved advokater H. Brokelmann og M. Ganino,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved C. Urraca Caviedes, B. Stromsky og G. Valero Jordana, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

Telefónica de España SA, Madrid (Spanien),

Telefónica Móviles España SA, Madrid,

ved advokater, F. González Díaz, F. Salerno og V. Romero Algarra,

Kongeriget Spanien ved M.A. Sampol Pucurull, som befuldmægtiget,

Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), Madrid, ved advokater A. Martínez Sánchez og J. Rodríguez Ordóñez,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne E. Regan (refererende dommer), A. Arabadjiev, C.G. Fernlund og S. Rodin,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. marts 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. juli 2016,

afsagt følgende

Dom

1 Med sin appel har DTS Distribuidora de Televisión Digital SA (herefter »DTS«) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 11. juli 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital mod Kommissionen (T-533/10, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2014:629), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 2011/1/EU af 20. juli 2010 om statsstøtteordning C 38/09 (ex NN 58/09), som Spanien påtænker at gennemføre til fordel for Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (EUT 2011, L 1, s. 9), herefter »den omtvistede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 DTS er et selskab, der på det spanske marked er specialiseret i drift og udnyttelse af digitalt betalings-tv via satellit benævnt Digital+ samt indstilling af temakanaler.

3 Corporación de Radio y Televisión Española SA (herefter »RTVE«) er den offentlige spanske radio- og tv-virksomhed, som ved Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (lov nr. 17/2006 om offentlig radio- og tv-virksomhed) af 5. juni 2006 (BOE nr. 134 af 6.6.2006, s. 21270) er blevet pålagt en public service-opgave på disse områder.

4 Lov nr. 17/2006 fastsatte en ordning med blandet finansiering, hvor RTVE dels rådede over indtægter fra sine egne kommercielle aktiviteter, bl.a. salg af reklameplads, dels modtog en kompensation fra den spanske stat for varetagelsen af public service-opgaven.

5 Europa-Kommissionen godkendte denne finansieringsordning med sin beslutning K(2005) 1163 endelig af 20. april 2005 om statsstøtte til RTVE (E8/2005) (resumé offentliggjort i EUT 2006, C 239, s. 17) og beslutning K(2007) 641 endelig af 7. marts 2007 om finansiering af foranstaltninger til nedsættelse af midler til RTVE (NN8/2007) (resumé offentliggjort i EUT 2007, C 109, s. 2).

6 Den nævnte finansieringsordning blev ændret ved Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (lov nr. 8/2009 om finansiering af RTVE) af 28. august 2009 (BOE nr. 210 af 31.8.2009, s. 74003). Denne lov trådte i kraft den 1. september 2009.

7 Lov nr. 8/2009 fastsatte først og fremmest, at RTVE fra udgangen af 2009 ikke længere ville blive finansieret af indtægter fra reklamer, teleshopping, sponsorering eller betalingstjenester. De eneste kommercielle indtægter, som RTVE fortsat ville have efter denne dato, var indtægter fra tjenesteydelser til tredjemand og salg af egne produktioner. Disse indtægter var begrænset til ca. 25 mio. EUR.

8 For at kompensere for tabet af de andre kommercielle indtægter indførte eller ændrede lov nr. 8/2009 med artikel 2, stk. 1, litra b)-d), og artikel 4-6 dernæst flere skatteforanstaltninger

(herefter »de omhandlede skatteforanstaltninger«), herunder en ny skat på 1,5% på indtægterne for betalings-tv-stationer med hjemsted i Spanien (herefter »skatten på betalings-tv-stationer«). Denne skats bidrag til RTVE's budget kunne ikke overstige 20% af den samlede årlige støtte til RTVE, idet enhver skatteindtægt, som overstiger disse procentsatser, overføres til det almindelige statsbudget. Den nævnte lov indeholdt endvidere bl.a. bestemmelser om en ny skat på indtægterne for udbydere af telekommunikationstjenester med hjemsted i Spanien.

9 Endvidere blev den kompensation for opfyldelse af public service-forpligtelserne, der var fastsat i lov nr. 17/2006, bevaret. Hvis ovennævnte finansieringskilder således ikke var tilstrækkelige til at dække RTVE's samlede omkostninger til opfyldelsen af disse forpligtelser, var staten i henhold til artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006 forpligtet til at dække denne forskel, idet ordningen med en blandet finansiering af RTVE herved blev omdannet til en næsten udelukkende offentlig finansieringsordning.

10 Endelig var der i artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 fastsat et loft over RTVE's indtægter. I 2010 og 2011 måtte de samlede indtægter ikke overstige 1 200 mio. EUR årligt, hvilket ligeledes svarede til loftet over RTVE's udgifter for hvert regnskabsår. For perioden 2012-2014 var der fastsat en maksimal stigning på 1% af dette beløb, og for de efterfølgende år afhang stigningen af den årlige udvikling i forbrugerprisindekset.

11 Kommissionen modtog den 22. juni 2009 en klage over det lovforslag, der havde ført til lov nr. 8/2009, og meddelte efterfølgende Kongeriget Spanien, at den havde besluttet at indlede proceduren i artikel 108, stk. 2, TEUF angående ændringen af finansieringsordningen for RTVE (resumé offentliggjort i EUT, 2010, C 8, s. 31).

12 Den 18. marts 2010 indledte Kommissionen traktatbrudsproceduren efter artikel 258 TEUF, idet den vurderede, at skatten på udbydere af elektroniske kommunikationstjenester med hjemsted i Spanien var i strid med artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (EFT 2002, L 108, s. 21). Den 30. september 2010 anmodede Kommissionen i en begrundet udtalelse Kongeriget Spanien om at afskaffe skatten, fordi den var uforenelig med dette direktiv.

13 Den 20. juli 2010 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse, hvori den fastslog, at den i lov nr. 8/2009 fastsatte ændring af finansieringsordningen for RTVE var forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF. Kommissionen fandt i denne forbindelse bl.a., at de omhandlede skatteforanstaltninger ikke var en integrerende del af de nye støtteelementer, som var fastsat i denne lov, og at disse foranstaltningers eventuelle uforenelighed med direktiv 2002/20 således ikke havde nogen betydning for undersøgelsen af, om loven var forenelig med det indre marked. Kommissionen fandt ligeledes, at den ændrede finansieringsordning for RTVE var i overensstemmelse med artikel 106, stk. 2, TEUF, da den overholdt proportionalitetsprincippet.

Den appellerede dom

14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. november 2010 anlagde DTS sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. Til støtte for påstanden fremsatte DTS tre anbringender om tilsidesættelse henholdsvis af begrebet »støtte« som omhandlet i artikel 107 TEUF for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de omhandlede skatteforanstaltninger kan adskilles fra støtteforanstaltningen, af artikel 106, stk. 2, TEUF og af artikel 49 TEUF og 63 TEUF.

15 Ved den appellerede dom forkastede Retten samtlige realitetsanbringender og frifandt dermed Kommissionen i det hele.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande i appelsagen

16 Ved appelskrift har DTS, som støttes af Telefónica de España SA og Telefónica Móviles España SA (herefter under ét »Telefónica-selskaberne«), nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Den omtvistede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionen og de øvrige parter tilpligtes at betale sagens omkostninger for Domstolen og for Retten.

17 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at DTS tilpligtes at betale sagsomkostningerne. Kongeriget Spanien og RTVE har principalt gjort gældende, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, og har subsidiært nedlagt påstand om, at appellen forkastes som ugrundet.

18 Telefónica-selskaberne har iværksat en kontraappel, hvorved de har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom, og om at Kommissionen og de andre intervenienter til støtte for Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne for Domstolen og for Retten. RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen har nedlagt påstand om, at kontraappellen forkastes.

Hovedappellen

19 DTS har til støtte for appellen og efter at have præciseret, at selskabet med appellen alene foreholder Retten i den appellerede dom at have fastslået, at det var med føje, at Kommissionen i den omtvistede afgørelse fastslog, at Kommissionen ikke skulle undersøge, om skatten på betalings-tv-stationer var forenelig med EUF-traktaten, fremsat tre anbringender.

20 Det første anbringende er baseret på tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF som følge af en urigtig fortolkning af støttebegrebet. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af samme bestemmelse, for så vidt som Retten i den appellerede dom ikke foretog en fuldstændig prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt der forelå støtte, og foretog en urigtig gengivelse af spansk ret. Det tredje anbringende er baseret på en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 106, stk. 2, TEUF.

Formaliteten vedrørende appellen

Parternes argumenter

21 RTVE har gjort gældende, at appellen samlet set ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi appelskriftet, der består af 40 sider, i betydelig grad overstiger den maksimale længde på 25 sider, der er tilladt ifølge de praktiske anvisninger til parterne vedrørende sager for Domstolen (EUT 2014, L 31, s. 1, herefter »de praktiske anvisninger«), uden at DTS har begrundet overskridelsen.

22 Endvidere er RTVE og Kongeriget Spanien af den opfattelse, at det ikke angives præcist i appelskriftet, hvilke af dommens præmisser der anfægtes. Appellen indeholder således alene en gengivelse af argumenterne fremført i første instans.

23 DTS er af den opfattelse, at selskabets appel kan antages til realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

24 Det bemærkes for det første, at de praktiske anvisninger til parterne er vejledende og ikke

retligt bindende. Som det fremgår af første til tredje betragtning til disse anvisninger, er disse således udfærdiget for at supplere og tydeliggøre reglerne for forløbet af retsforhandlingerne for Domstolen af hensyn til retsplejen, og de har ikke til formål at erstatte de relevante bestemmelser i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og Domstolens procesreglement (jf. i denne retning kendelse fra Domstolens præsident af 30.4.2010, Ziegler mod Kommissionen, C-113/09 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2010:242, præmis 33).

25 Det fremgår således klart af ordlyden af punkt 20 i disse praktiske anvisninger, hvorefter »appelskriftet [...] ikke bør overstige 25 sider, medmindre der foreligger særlige omstændigheder«, at denne betragtning ikke fastsætter en absolut grænse for antallet af sider, som er afgørende for, om en sådan appel kan antages til realitetsbehandling, men alene giver en henstilling til parterne i denne henseende.

26 Heraf følger, at appellen ikke kan afvises fra realitetsbehandling med den begrundelse, at appelskriftet overstiger et bestemt antal sider.

27 For det andet bemærkes, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i procesreglementet, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (jf. bl.a. dom af 10.7.2014, Telefónica og Telefónica de España mod Kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

28 Det følger endvidere af de samme bestemmelser, at en appel skal afvises fra realitetsbehandling, hvis appelskriftet alene indeholder en gentagelse af de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremsat og fremført for Retten, herunder dem, som er baseret på faktiske omstændigheder, som denne ret udtrykkeligt har forkastet. En sådan appel har reelt kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence i forbindelse med en appelsag (jf. dom af 30.5.2013, Quinn Barlo m.fl. mod Kommissionen, C-70/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:351, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

29 Derimod kan retsspørgsmål, som er blevet behandlet i første instans, drøftes på ny under appelsagen, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremsat og fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening (jf. dom af 30.5.2013, Quinn Barlo m.fl. mod Kommissionen, C-70/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:351, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

30 Det må i den foreliggende sag fastslås, at det fremgår af undersøgelsen af appelskriftet, at DTS klart og præcist har angivet de præmisser i den appellerede dom, som selskabets anbringender vedrører, og grundene til, at denne dom efter selskabets opfattelse er behæftet med retlige fejl.

31 I modsætning til, hvad RTVE og Kongeriget Spanien har gjort gældende, begrænser DTS sig med appellen desuden ikke til at gengive de argumenter, som blev påberåbt i første instans. DTS har således i det væsentlige anfægtet den måde, hvorpå Retten fortolkede og anvendte EU-retten, herunder navnlig artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i den appellerede dom fastslog, at skatten på betalings-tv-stationer, som selskabet skulle betale, ikke var en integrerende del af den støtte, som RTVE var blevet tildelt, og desuden har selskabet gjort gældende, at den appellerede dom indeholder flere urigtige gengivelser.

32 Det følger heraf, at den foreliggende appel kan antages til realitetsbehandling.

33 Det skal derfor undersøges om der er grundlag for det andet anbringende, og derefter det første og det tredje anbringende.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, idet Retten ikke foretog en fuldstændig prøvelse af spørgsmålet, om der forelå støtte, og foretog en urigtig gengivelse af spansk ret

Parternes argumenter

34 DTS og Telefónica-selskaberne har gjort gældende, at Retten ikke foretog en fuldstændig prøvelse af Kommissionens vurderinger vedrørende betingelserne fastlagt i præmis 106-111 i dom af 22. december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Retten undersøgte således ikke, i hvilket omfang den forventede størrelse af indtægterne har indflydelse på beregningen af støtten, og foretog i denne forbindelse i den appellerede doms præmis 65-70 en urigtig gengivelse af de bestemmelser i national ret, som den baserede sig på, for at nå frem til den konklusion, at størrelsen af opkrævningen foretaget på grundlag af skatten på betalings-tv-stationer ikke har indflydelse på størrelsen af støtten til RTVE, idet den undlod at tage hensyn til andre relevante bestemmelser i national ret.

35 DTS har for det første gjort gældende, at i modsætning til hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 69, forpligter artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009, ikke staten til, når de indtægter, som RTVE råder over, ikke er tilstrækkelige til at dække nettoomkostningerne forbundet med public-service-opgaven, at tilføre midler fra sit almindelige budget for at dække disse objektivt fastsatte omkostninger. Denne bestemmelse pålægger således dels staten en forpligtelse til at supplere RTVE's »planlagte budget«, når ved gennemførelsen af dette budget skatteindtægterne er lavere end budgetoverslagene. Dels er bidragene fra det almindelige statsbudget ikke tilladt, når udgifterne overstiger budgetoverslagene.

36 Endvidere skal artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 læses i sammenhæng med artikel 34 i lov nr. 17/2006 og artikel 44 i Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los Plenos del Congreso de los Diputados y del Senado (rammebemyndigelse til RTVE i henhold til artikel 4 i lov nr. 17/2006, godkendt af plenarforsamlingen i kongressen og senatet) (BOE nr. 157 af 30.6.2008, s. 28833).

37 Det fremgår således af disse sidstnævnte bestemmelser, som Retten ikke tog hensyn til, at RTVE selv udarbejder sit budget under hensyntagen ikke blot til de forventede omkostninger i forbindelse med public service-opgaven, men også til de forventede indtægter, herunder provenuet fra de omhandlede skatteforanstaltninger. Heraf følger, at hvis det reelle provenu fra disse foranstaltninger er lavere end størrelsen af de forventede opkrævninger og ikke gør det muligt at dække omkostningerne til public service-opgaven som budgetteret af RTVE, skal staten supplere det »planlagte budget« ved hjælp af sit almindelige budget. Det »planlagte budget« skal imidlertid udarbejdes på grundlag af de forventede indtægterne fra bl.a. skatten på betalings-tv-stationer, og dette beløb har derfor direkte indflydelse på støttens størrelse. Indvirkningen af provenuet fra denne skat på gennemførelsen af budgettet skal således ikke forveksles med indvirkningen af de forventede indtægter fra den nævnte skat på den oprindelige udarbejdelse af det nævnte budget og derfor på støttens størrelse.

38 Telefónica-selskaberne har tilføjet, at der er klare indikationer imod, at den spanske stat eventuelt vil yde et angiveligt supplerende bidrag, der finansieres over statens almindelige budget, idet det i forarbejderne til lov nr. 8/2009 bl.a. hedder, at »det [ikke synes] rimeligt, at

finansieringsgarantien medfører en forhøjelse af statens bidrag«. Dette er imidlertid alene en underordnet mulighed. I henhold til artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 skal to betingelser være opfyldt, for at staten finansierer en del af omkostningerne til varetagelse af public service-opgaven. For det første skal provenuet fra skatten på betalings-tv-stationer i et givet regnskabsår være mindre end omkostningerne til varetagelse af public service-opgaven, og for det andet skal beløbet i reservefonden være utilstrækkeligt til at dække RTVE's omkostninger i dette regnskabsår. Den omstændighed, at denne bestemmelse indfører en således begrænset statsgaranti, som udgør ny støtte, er ikke til hinder for, at den støtte, som tildeles RTVE, fastsættes på grundlag af provenuet fra denne skat, og at staten påtager sig at dække forskellen, såfremt provenuet ikke er tilstrækkeligt.

39 DTS har for det andet foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 66- 68 har foretaget en urigtig gengivelse af artikel 33 i lov nr. 17/2006 og artikel 8 i lov nr. /2009 hvad angår statens rolle, når indtægterne fra skatten på betalings-tv-stationer overstiger nettoomkostningerne i forbindelse med public service-opgaven. Dels er den omstændighed, at der er et absolut loft for RTVE's indtægter, således slet ikke relevant, idet det skal undersøges, om støttens størrelse, inden for grænserne af dette loft, er betinget af indtægterne fra denne skat. Dels begrænsede Retten sig til at anføre, at det fremgår af artikel 8, stk. 3, i lov nr. 8/2009, at det overskydende beløb, som betales til reservefonden, kun kan anvendes af RTVE med udtrykkelig tilladelse fra økonomi- og finansministeriet, og undlod at nævne den første del af denne bestemmelse, hvorefter »fonden kun kan anvendes til at kompensere for tab i tidligere regnskabsår og til at løse uforudsete situationer i forbindelse med public service-virksomhed«. Størrelsen af disse supplerende midler afhænger imidlertid nødvendigvis af provenuet fra disse skatter, eftersom fonden finansieres af disse.

40 Telefónica-selskaberne har desuden gjort gældende, at Retten fortolkede artikel 33, stk. 1, i lov nr. 17/2006 og artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 urigtigt, da den fastslog, at disse bestemmelser bryder enhver forbindelse mellem størrelsen af henholdsvis støtten og det beløb, der opkræves på grundlag af de omhandlede skatteforanstaltninger. Dels er det alene en underordnet mulighed, at indtægterne overgår til statens almindelige budget. Det er nemlig kun indtægter, som overstiger grænsen på 10% af RTVE's årlige omkostninger, der overgår til statskassen. Dels følger det ikke heraf, at størrelsen af støtten er uafhængig af skatteindtægternes størrelse. Artikel 33, stk. 1, i lov nr. 17/2006 fastsætter højst en grænse for støttens størrelse, hvilket ikke er til hinder for, at det samlede provenu fra skatten konverteres til støtte inden for den grænse, som lovgiver har fastsat.

41 Telefónica-selskaberne har videre anført, at det desuden fremgår af flere beviser, at staten ikke er villig til at supplere RTVE's budget. Selv om disse beviser tidsmæssigt ligger efter den omtvistede afgørelse, bekræfter de forarbejderne til lov nr. 8/2009, hvorefter »det [ikke synes] rimeligt, at finansieringsgarantien medfører en forhøjelse af statens bidrag«.

42 RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen er af den opfattelse, at det andet anbringende skal afvises og under alle omstændigheder savner grundlag.

Domstolens bemærkninger

43 Det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF enekompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, som er blevet draget heraf. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør derfor ikke, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser, et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret (jf. bl.a. dom af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 78).

44 Hvad således under en appelsag angår Rettens vurderinger i forhold til national ret, er Domstolen kun kompetent til at efterprøve, om denne ret er blevet gengivet forkert (jf. dom af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).

45 I denne forbindelse skal det bemærkes, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 80).

46 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 65-86 henset til ordlyden af lov nr. 8/2009 konkluderede, at som Kommissionen efter Rettens opfattelse med føje havde fastslået, afhænger størrelsen af støtten til RTVE ikke af størrelsen af den skat, som DTS pålægges, eftersom størrelsen af støtten fastsættes ud fra nettoomkostningerne til varetagelse af selskabets public service-opgave.

47 I denne forbindelse anførte Retten for det første i den appellerede doms præmis 66, at det følger af artikel 33 i lov nr. 17/2006, at såfremt RTVE's indtægter overstiger omkostningerne til varetagelse af public service-opgaven med radio- og tv-virksomhed, overgår det overskydende beløb, afhængig af om det er lavere end eller overstiger 10% af RTVE's budgetterede årlige omkostninger, til en reservefond eller til statskassen. Hvad angår det første tilfælde præciserede Retten i den appellerede doms præmis 67, at det fremgår af artikel 8 i lov nr. 8/2009, at kapitalen kun må bruges med udtrykkelig tilladelse fra økonomi- og finansministeriet, og at den, såfremt den ikke anvendes inden for fire år, skal benyttes til at nedbringe de kompensationer, der påhviler den spanske stats almindelige budget. Retten bemærkede desuden i den appellerede doms præmis 68, at artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 fastsætter en absolut grænse for RTVE's indtægter, der er fastsat til 1,2 mia. EUR for 2010 og 2011, og at ethvert beløb over denne grænse direkte tilgår den spanske stats almindelige budget.

48 For det andet konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 69, 76 og 80, at det følger af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009, at hvis RTVE's indtægter ikke er tilstrækkelige til at dække omkostningerne til varetagelse af public service-opgaven med radio- og tv-virksomhed, skal den spanske stat dække forskellen ved bidrag fra det almindelige budget.

49 Det må i den foreliggende sag fastslås, at DTS og Telefónica-selskaberne under dække af at foreholde Retten at have begået en retlig fejl ved udøvelsen af sin retslige prøvelse af den omtvistede afgørelse og at have foretaget en urigtig gengivelse af disse bestemmelser i national ret, uden at have taget hensyn til andre bestemmelser, reelt begrænser sig til at kritisere den fortolkning af national ret, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 65-86. DTS og Telefónica-selskaberne tilsigter således at sætte en anden fortolkning i stedet for Rettens fortolkning og dermed under påberåbelse af nationale bestemmelser, som ikke er blevet drøftet i første instans, at opnå en ny vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne. De tilsigter på ingen måde at godtgøre, at Retten foretog konstateringer, som åbenbart er i strid med indholdet af nævnte nationale ret, eller i forhold til oplysninger i sagen tillagde national ret en rækkevidde, som den åbenbart ikke har.

50 Under disse omstændigheder må det andet anbringende afvises fra realitetsbehandling.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF på grund af en ukorrekt fortolkning af støttebegrebet

Det første led, hvorefter forbindelsen mellem skatten på betalings-tv-stationer og støtten tildelt

RTVE ikke kan sammenlignes med forbindelsen mellem en almengyldig afgift og en fritagelse herfor

– Parternes argumenter

51 DTS er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 92 og 93 fastslog, at selskabet med søgsmålet tilsigtede at rejse tvivl om Domstolens praksis i dom af 20. september 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456). Denne retspraksis vedrører udelukkende den situation, hvor visse virksomhedskategorier er fritaget for en almengyldig afgift. I den foreliggende sag anfægter DTS ikke opkrævningen af skatten på betalings-tv-stationer med den begrundelse, at RTVE er omfattet af en fritagelse, som udgør statsstøtte. Selskabet har til gengæld gjort gældende, at den nævnte skat, eftersom den er blevet pålagt selskabet på asymmetrisk vis med henblik på direkte at finansiere støtteordningen til fordel for RTVE, i sig selv udgør støtte, i lighed med den skat, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, herefter »Laboratoires Boiron-dommen«, EU:C:2006:528).

52 RTVE og Kommissionen har anført, at anbringendet for så vidt angår dette led er uvirksomt og under alle omstændigheder, som også Kongeriget Spanien har anført, savner grundlag.

– Domstolens bemærkninger

53 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 92 og 93 fastslog, at DTS med sine argumenter om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF på grund af forbindelsen mellem de omhandlede afgiftsforanstaltninger og RTVE's konkurrencefordel tilsigtede at rejse tvivl med hensyn til det princip, der følger af Domstolens faste praksis, og som er fastlagt i præmis 80 i dom af 20. september 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), hvorefter personer, der skal betale en afgift, ikke kan unddrage sig betalingen heraf under henvisning til, at den fritagelse, der gælder for andre personer, er statsstøtte.

54 DTS' klagepunkt med hensyn til disse konstateringer inden for rammerne af det første anbringendes første led kan imidlertid ikke resultere i en ophævelse af den appellerede dom, eftersom Retten, som RTVE og Kommissionen med rette har gjort gældende, forkastede DTS' argumenter af de grunde, som fremgår ikke af den appellerede doms præmis 92 og 93, men af den appellerede doms præmis 94- 105, som vedrører relevansen af Laboratoires Boiron-dommen for undersøgelsen af den omhandlede støtte, hvilke grunde er genstand for dette anbringendes andet led.

55 Som følge heraf må det første anbringendes første led forkastes som uvirksomt.

Det andet led, hvorefter skatten på betalings-tv-stationer er en asymmetrisk afgift, der udgør støtte som omhandlet i Laboratoires Boiron-dommen

Parternes argumenter

56 DTS har for det første anført, at skatten på betalings-tv-stationer udgør en integrerende del af den støtte, som er blevet tildelt RTVE, for så vidt som den udgør en asymmetrisk afgift, der kan sidestilles med den afgift, der var omhandlet i Laboratoires Boiron-dommen. Denne skat pålægges en kategori af virksomheder, nemlig betalings-tv-stationer, som konkurrerer med RTVE. Støtten følger således såvel af den omstændighed, at en konkurrent til støttemodtageren er pålagt en skat, som af den omstændighed, at provenuet fra den nævnte skat skal anvendes til at finansiere den pågældende støtte.

57 For det andet har DTS gjort gældende, at de af Retten identificerede forskelle mellem skatten på betalings-tv-stationer og afgiften analyseret i Laboratoires Boiron-dommen ikke er relevante.

58 For det første er den af Retten i den appellerede doms præmis 100 anførte omstændighed, at hovedformålet med opkrævningen af skatten på betalings-tv-stationer ikke er at afbalancere konkurrencevilkårene mellem RTVE og de andre virksomheder, ikke en afgørende faktor. Støttebegrebet er således et objektivt begreb. Under alle omstændigheder er formålet med denne skat meget sammenligneligt med en afgift, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til Laboratoires Boiron-dommen, eftersom den har til formål at bidrage til finansieringen af RTVE's omkostninger i forbindelse med varetagelse af selskabets public-service-opgave.

59 For det andet er det ikke korrekt at antage, som Retten gjorde det i den appellerede doms præmis 101, at forbindelsen mellem skatten på betalings-tv-stationer og støtten ikke er så snæver som den forbindelse, der blev identificeret i Laboratoires Boiron-dommen. I denne henseende fastslog Retten med urette, at denne skat eventuelle uforenelighed med EU-retten ikke havde den direkte følge, at der blev rejst tvivl om støtten til RTVE. Der tages i den appellerede dom således ikke hensyn til, at den forpligtelse til at bidrage til finansieringen af en konkurrent, som DTS pålægges, styrker den konkurrencefordrejning, der følger af overførslen af midler til sidstnævnte. RTVE har således en konkurrencefordel på markederne for erhvervelse af audiovisuelt indhold ikke kun på grund af de midler, som selskabet modtager til varetagelse af dets public-service-opgave, men også fordi selskabets konkurrenter ikke får adgang til disse midler. Denne sidstnævnte fordel ville imidlertid forsvinde fuldstændigt, hvis skatten på betalings-tv-stationer blev afskaffet.

60 For det tredje fastslog Retten med urette i den appellerede doms præmis 102-104, at til forskel fra situationen i den sag, der gav anledning til Laboratoires Boiron-dommen, bestemmes størrelsen af støtten til RTVE ikke af størrelsen af skatten på betalings-tv-stationer. I den foreliggende sag øges RTVE's konkurrencefordel med størrelsen af denne skat, som pålægges DTS, idet jo højere denne er, desto færre midler har selskabet til at konkurrere med RTVE. Forbindelsen mellem den nævnte skat og støtten er således mere snæver end den forbindelse, der er identificeret i Laboratoires Boiron-dommen. I den omtvistede afgørelse nåede Kommissionen frem til den konklusion, at overførslen af offentlige midler til RTVE udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

61 Telefónica-selskaberne er for det første af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, da den fortolkede de betingelser, som skal opfyldes for at en støttes finansieringsmetode er en integrerende del af støtten, restriktivt, selv om bestemmelserne på statsstøtteområdet skal gøres til genstand for en teleologisk fortolkning.

62 For det andet har Telefónica-selskaberne gjort gældende, at de betingelser, som kan udledes af Domstolens praksis, med henblik på at fastslå, at en afgiftsforanstaltning er en integrerende del af en støtte, nemlig anvendelsen af denne afgift til finansieringen af den pågældende støtte og den direkte indvirkning af provenuet fra denne afgift på støttens størrelse,

ikke er adskilte og kumulative betingelser. Selve anvendelsen indebærer en nødvendig forbindelse mellem omfanget af indtægterne og støtten. Retten anlagde således en fejlagtig fortolkning af dom af 13. januar 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), eftersom Domstolen i nævnte dom alene undersøgte, om der nødvendigvis var en tvungen forbindelse mellem afgiften og støtten i medfør af den relevante nationale lovgivning, og fandt, at hvis dette var tilfældet, var afgiftsforanstaltningens direkte indvirkning på støttens størrelse en logisk konsekvens.

63 For det tredje er Telefónica-selskaberne af den opfattelse, at Rettens fortolkning af dom af 21. oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571) og af 27. november 2003, Enirosorse, (C-34/01 – C-38/01, EU:C:2003:640) er fejlagtig. At Domstolen ikke udtalte sig om, hvorvidt skatteforanstaltningen havde direkte indvirkning på støttens størrelse, betyder ikke, at Domstolen fandt, at der var tale om en supplerende betingelse for, at det kan fastslås, at en støttes finansieringsmetode er en del af støtten, men dette kan skyldes, at de nævnte domme vedrørte de første sager, hvori Domstolen belyste spørgsmålet om, hvorvidt en afgiftsforanstaltning kan adskilles fra støtten.

64 RTVE, Kongeriget Spanien og Kommissionen er af den opfattelse, at det første anbringendes andet led er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

65 Det følger af Domstolens faste praksis, at afgifter ikke omfattes af anvendelsesområdet for traktatens bestemmelser om statsstøtte, medmindre de udgør den måde, hvorved en støtteforanstaltning finansieres, således at afgifterne er en integrerende del af denne foranstaltning (dom af 13.1.2005, Streekgewest, C-174/02, EU:C:2005:10, præmis 25, af 13.1.2005, Pape, C-175/02, EU:C:2005:11, præmis 14, og af 27.10.2005, Distribution Casino France m.fl., C-266/04 – C-270/04, C-276/04 og C-321/04 – C-325/04, EU:C:2005:657, præmis 34).

66 For det første kan en støtte i egentlig forstand tænkes ikke at ændre samhandelen mellem staterne væsentligt og derfor være tilladelig, men at dens forstyrrende virkning kan forøges gennem en finansieringsmåde, der gør hele ordningen uforenelig med det indre marked. Når en afgift, der specielt har til formål at finansiere en støtte, viser sig at være i strid med andre bestemmelser i traktaten, kan Kommissionen for det andet ikke erklære den støtteordning, som afgiften er en del af, forenelig med det indre marked (jf. i denne retning dom af 21.10.2003, van Calster m.fl., C-261/01 og C-262/01, EU:C:2003:571, præmis 47 og 48 og den deri nævnte retspraksis).

67 Metoden for finansiering af en støtte kan således gøre hele den støtteordning, som den skal finansiere, uforenelig med det indre marked. Følgelig kan undersøgelsen af en støtte ikke ske uafhængigt af virkningerne af metoden til støttens finansiering (jf. i denne retning dom af 14.4.2005, AEM og AEM Torino, C-128/03 og C-129/03, EU:C:2005:224, præmis 45).

68 Det følger af Domstolens praksis, at for at en afgift kan antages at udgøre en integrerende del af en støtteforanstaltning, skal der bestå en tvungen forbindelse mellem afgiften og den berørte støtte i henhold til den relevante nationale lovgivning, således at afgiftsprovenuet nødvendigvis anvendes til at finansiere støtten og har direkte indvirkning på dennes størrelse og dermed på bedømmelsen af denne støttes forenelighed med det indre marked (jf. bl.a. dom af 15.6.2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 og C-41/05, EU:C:2006:403, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis og af 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 99).

69 I den foreliggende sag fastslog Retten i den appellerede doms præmis 65-86, hvilke

præmisser forgæves kritiseres i forbindelse med det andet anbringende, at det af de gældende bestemmelser i national ret fremgår, at størrelsen af den støtte, som tildeles RTVE, ikke direkte afhænger af indtægterne fra de omhandlede skatteforanstaltninger, eftersom størrelsen af støtten fastsættes ud fra nettoomkostningerne til varetagelse af den public-service-opgave, som RTVE er pålagt.

70 Som det fremgår af nærværende doms præmis 47 og 48, anførte Retten i denne forbindelse navnlig, at når de skatteindtægter, som RTVE råder over, overstiger omkostningerne til varetagelse af den public-service-opgave, som sidstnævnte varetager, skal det overskydende beløb overgå til en reservefond eller til statskassen, idet disse samme indtægter desuden er underlagt en absolut grænse, således at ethvert overskydende beløb også overgår til statens almindelige budget. Endvidere fastslog Retten, at når de nævnte indtægter er utilstrækkelige til at dække disse omkostninger, skal den spanske stat dække forskellen.

71 Selv om det er ubestridt, at finansieringen af den støtte, som RTVE tildeles, sikres ved de omhandlede skatteforanstaltninger, kunne Retten, i modsætning til hvad DTS og Telefónica-selskaberne har gjort gældende, under disse omstændigheder ikke desto mindre uden at begå en retlig fejl i den appellerede doms præmis 104 konkludere, at disse skatteforanstaltninger ikke var en integrerende del af den nævnte støtte.

72 Eftersom provenuet fra de omhandlede skatteforanstaltninger ikke har nogen direkte indvirkning på størrelsen af den støtte, som tildeles RTVE, eftersom hverken tildelingen eller størrelsen heraf bestemmes af dette provenu, og sidstnævnte ikke nødvendigvis anvendes til finansieringen af denne støtte, idet en del af det nævnte provenu kan omfordeles til andre formål, kan der ikke anses at foreligge en tvungen forbindelse mellem disse skatteforanstaltninger og den omhandlede støtte.

73 Det er i denne henseende uden betydning, at de omhandlede støtteforanstaltninger blev indført for at kompensere for afskaffelsen af de kommercielle indtægter, som RTVE tidligere havde, herunder navnlig indtægterne fra reklame (jf. analogt dom af 13.1.2005, *Streekgewest*, C-174/02, EU:C:2005:10, præmis 27).

74 DTS' argumentation vedrørende *Laboratoires Boiron*-dommen kan ikke ændre disse betragtninger.

75 Det bemærkes herved, at Domstolen i *Laboratoires Boiron*-dommen i det væsentlige fastslog, at i tilfælde af asymmetrisk afgiftspligt, dvs. når en afgift kun skal betales af én af to kategorier af erhvervsdrivende, som konkurrerer med hinanden, kan de erhvervsdrivende, som skal betale afgiften, gøre gældende, at den er ulovlig. I et sådant tilfælde følger støtten af den omstændighed, at en anden kategori af erhvervsdrivende, som den afgiftsbelagte kategori konkurrerer direkte med, ikke er pålagt den nævnte afgift. Støtteforanstaltningen er således selve afgiften, idet sidstnævnte og afgiften udgør to elementer, der er uløseligt forbundne med én og samme afgiftsforanstaltning. Denne situation er således ikke sammenlignelig med en situation med en hvilken som helst fritagelse for en almenyldig afgift, som denne skat ikke kan adskilles fra (jf. i denne retning *Laboratoires Boiron*-dommen, præmis 30-48).

76 Retten begik ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 98-103 fastslog, at skatten på betalings-tv-stationer, som DTS skal betale, ikke kan sammenlignes med den asymmetriske afgift, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til *Laboratoires Boiron*-dommen.

77 I den foreliggende sag udgør de omhandlede skatteforanstaltninger til fordel for RTVE ikke, som Retten har anført i den appellerede doms præmis 101, to elementer, der er uløseligt

forbundne med én og samme foranstaltning, eftersom til forskel fra den situation, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til Laboratoires Boiron-dommen, en eventuel uanvendelighed af de omhandlede skatteforanstaltninger på grund af deres eventuelle uforenelighed med EU-retten ikke direkte bevirkede, at der ville blive rejst tvivl med hensyn støtten, eftersom den spanske stat, som det fremgår af nærværende doms præmis 48 og 70, har pligt til at dække forskellen mellem de finansielle midler, som RTVE råder over, og samtlige dette selskabs omkostninger til opfyldelse af dets public service-forpligtelser.

78 Som Retten også med føje bemærkede i den appellerede doms præmis 102, bestemtes størrelsen af støtten i den sag, der gav anledning til Laboratoires Boiron-dommen, udelukkende af størrelsen af afgiften, eftersom den fordel, som modtagerne opnåede ved, at deres konkurrenter blev pålagt denne afgift, nødvendigvis afhang af afgiftssatsen. I den foreliggende sag bestemmes størrelsen af støtten, således som det fremgår af nærværende doms præmis 69-71, af nettoomkostningerne til opfyldelsen af public-service-forpligtelserne.

79 Som DTS med rette har gjort gældende, forholder det sig ganske vist således i den foreliggende sag, at skatten på betalings-tv-stationer også skal bruges til at finansiere en støtteordning til fordel for RTVE, som Kommissionen fandt udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Forpligtelsen til at betale denne skat pålægger således DTS en yderligere konkurrencemæssig ulempe på de markeder, hvor den udøver virksomhed i konkurrence med RTVE, idet sidstnævnte ikke skal betale den nævnte skat.

80 Som Retten med føje anførte i den appellerede doms præmis 84 og 102, er denne omstændighed alene ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at en sådan skat er en integrerende del af støtten.

81 Som Domstolen allerede har fastslået, afhænger spørgsmålet om, hvorvidt en afgift er en integrerende del af en støtte finansieret ved en afgift, for det første ikke af, om der foreligger et konkurrenceforhold mellem den person, som skal betale denne afgift, og støttemodtageren, men udelukkende af, om der består en tvungen forbindelse mellem den nævnte afgift og den pågældende støtte i henhold til den relevante nationale lovgivning (jf. i denne retning dom af 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 93-99).

82 Som det fremgår af Domstolens praksis, foreligger der ingen tvungen forbindelse mellem en afgift og den fritagelse for afgiften, som tilkommer en kategori af virksomheder, og dette gælder, selv om de sidstnævnte udøver deres aktiviteter i konkurrence med de virksomheder, som skal betale den pågældende afgift. Anvendelsen af en afgiftsfritagelse og dens rækkevidde afhænger således ikke af provenuet fra den nævnte afgift. Virksomheder, der skal betale en afgift, kan således ikke unddrage sig betaling af den nævnte afgift eller kræve tilbagebetaling heraf eller under henvisning til, at den fritagelse, der gælder for andre virksomheder, er statsstøtte (jf. i denne retning dom af 27.10.2005, Distribution Casino France m.fl., C-266/04 – C-70/04, C-276/04 og C-321/04 – C-325/04, EU:C:2005:657, præmis 41 og 42).

83 For det andet og som allerede anført i nærværende doms præmis 65 er afgifter i princippet ikke omfattet af bestemmelserne om statsstøtte. Som generaladvokaten med føje har anført i punkt 96 i forslaget til afgørelse, ville DTS' argumentation, hvis den blev taget til følge, indebære, at enhver afgift, der opkræves på sektorniveau, og som rammer virksomheder, der konkurrerer med en modtager af en støtte, som finansieres af støtten, skal undersøges i lyset af artikel 107 TEUF og 108 TEUF.

84 Det følger af de ovenstående betragtninger, at Retten ikke begik nogen retlig fejl, da den fastslog, at skatten på betalings-tv-stationer ikke er en del af støtteordningen til fordel for RTVE.

85 Som følge deraf må det første anbringendes andet led forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende om en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 106, stk. 2, TEUF

Parternes argumenter

86 DTS har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms foretog en urigtig gengivelse af grundlaget for det andet annullationsanbringende fremsat i første instans vedrørende en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 151 og 152, har DTS for denne ret ikke fremført noget argument vedrørende virkningerne af den støtte i egentlig forstand, som RTVE blev tildelt, men har alene gjort gældende, at finansieringsmetoden for denne støtte forværrede den konkurrencefordrejning, som fulgte heraf, og bevirkede, at støtten og den nævnte finansieringsmetode under ét stred mod den fælles interesse. Retten foretog i denne henseende en fejlagtig fortolkning af flere af selskabets argumenter.

87 Ifølge DTS har denne urigtige gengivelse bevirket, at Retten traf afgørelse ultra petita og således ændrede tvistens genstand. Eftersom selskabet selv i retsmødet for Retten oplyste, at det andet annullationsanbringende kun var relevant, hvis det første anbringende tiltrådtes, kunne Retten, idet den forkastede det første anbringende, ikke undersøge det andet anbringende. Under alle omstændigheder, og hvis det antages, at Retten kunne udtale sig om dette anbringende, kunne den ikke forkaste det af den grund, som er anført i den appellerede doms præmis 151, hvorefter Kommissionen ikke var forpligtet til at tage hensyn til virkningerne af skatten på betalings-tv-stationer, eftersom denne skatteforanstaltning ikke var en integrerende del af støtten. Retten ændrede imidlertid tvistens genstand, idet den i den appellerede doms præmis 152 genfortolkede det andet anbringende, som var blevet fremsat for den, som vedrørende virkningerne af støtten i egentlig forstand.

88 Herved overskred Retten ifølge DTS grænserne for sin kompetence på området for retslig prøvelse af de af Kommissionen foretagne vurderinger med hensyn til proportionalitetsprincippet som fastsat i artikel 106, stk. 2, TEUF. Retten kunne således inden for rammerne af denne prøvelse alene undersøge, om Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, uden at kunne sætte sin egen vurdering i stedet for Kommissionens og endnu mindre undersøge punkter, som Kommissionen ikke havde analyseret. Eftersom Retten havde bekræftet Kommissionens afgørelse, hvorefter skatten på betalings-tv-stationer ikke er en integrerende del af støtten, kunne den således kun bekræfte, at denne institution havde fornødent grundlag for at tillade den pågældende støtte. Retten kunne til gengæld ikke træffe afgørelse om spørgsmål såsom risikoen for, at RTVE ville udvise konkurrencebegrænsende adfærd, bl.a. i form af overbudsadfærd, idet Kommissionen ikke havde behandlet sådanne spørgsmål.

89 RTVE har anført, at det tredje anbringende skal afvises. Selskabet er under alle omstændigheder, i lighed med Kongeriget Spanien og Kommissionen, af den opfattelse, at dette anbringende er uvirksomt, eller i det mindste ugrundet.

Domstolens bemærkninger

90 Det bemærkes, at det tredje anbringende udelukkende er baseret på den forudsætning, at Retten foretog en fejlagtig fortolkning af rækkevidden af det andet annullationsanbringende fremsat i første instans vedrørende tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF.

91 Det må imidlertid konstateres, at DTS med sin appel ikke anfægter de vurderinger, som Retten i den appellerede doms præmis 113-167 foretog for at begrunde, hvorfor den forkastede

dette andet anbringende.

92 Navnlig har DTS på ingen måde gjort gældende, at denne del af den appellerede dom er behæftet med retlige fejl, idet selskabet fra begyndelsen har fremhævet, at dets appel ikke vedrører undersøgelsen af den til RTV ydede støttes forenelighed med artikel 106, stk. 2, TEUF.

93 Heraf følger, at det tredje anbringende, selv hvis der var grundlag herfor, på ingen måde kan resultere i en ophævelse af den appellerede dom.

94 Under disse omstændigheder skal dette anbringende forkastes som uvirksomt.

Anbringenderne fremsat af Telefónica-selskaberne om tilsidesættelse af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og af artikel 106, stk. 2, TEUF

95 Telefónica-selskaberne har i deres svarskrift fremsat et anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, hvorved de har anført, at Retten begik en retlig fejl, da den afviste deres argumentation vedrørende tilsidesættelse af artikel 108 TEUF.

96 Telefónica-selskaberne har også i samme svarskrift fremsat et anbringende om tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF, hvorved de har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den foretog en al for begrænset prøvelse af spørgsmålet, om den omhandlede støtteordning overholdt proportionalitetsprincippet, idet den herved baserede sig på den skønsmargen, som Kommissionen har.

97 Det er ubestridt, at formålet med disse anbringender er at opnå en ophævelse af den appellerede dom af grunde, som DTS ikke har påberåbt sig i forbindelse med appellen.

98 Således har DTS på ingen måde påberåbt sig tilsidesættelse af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol til støtte for nævnte appel. For det andet har DTS, selv om det tredje anbringende formelt vedrører tilsidesættelse af artikel 106, stk. 1, TEUF, selv i sin appel, som det fremgår af nærværende doms præmis 92, præciseret, at selskabet ikke tilsigter at anfægte undersøgelsen af foreneligheden af støtten tildelt RTVE i lyset af denne bestemmelse, idet det inden for rammerne af dette anbringende alene foreholder Retten at have gengivet visse af dets anbringender urigtigt.

99 I medfør af artikel 174 i Domstolens procesreglement skal påstandene i svarskriftet gå ud på, at appellen helt eller delvist tages til følge, afvises eller forkastes.

100 Det følger endvidere af procesreglementets artikel 172, at parterne i den pågældende sag for Retten i et særskilt dokument fra svarskriftet kan indgive et kontraappelskrift, som ifølge nævnte reglements artikel 178, stk. 1 og 3, andet punktum, skal gå ud på, at den appellerede dom ophæves helt eller delvist, idet de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende, skal være forskellige fra de anbringender og argumenter, der gøres gældende i svarskriftet.

101 Det fremgår af en samlet læsning af disse bestemmelser, at formålet med svarskriftet ikke kan være ophævelse af den appellerede dom af grunde, som adskiller sig fra og er selvstændige i forhold til de grunde, som påberåbes i appellen, idet sådanne grunde kun kan påberåbes inden for rammerne af en kontraappel.

102 Heraf følger, at Telefónica-selskabernes anbringender om tilsidesættelse af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Domstol og af artikel 106., stk. 2, TEUF, skal afvises.

Kontraappellen

103 Til støtte for kontraappellen har Telefónica-selskaberne fremsat et enkelt anbringende, hvorefter Retten tilsidesatte artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol ved at afvise Telefónicas argumentation vedrørende tilsidesættelse af artikel 108 TEUF.

Parternes argumenter

104 Telefónica-selskaberne har anført, at Retten ikke kunne afvise de annullationsanbringender, som selskaberne havde fremsat i første instans, og der vedrørte tilsidesættelse af artikel 108 TEUF, med den begrundelse, at de, idet de blev gjort gældende for første gang i interventionsindlægget, ikke knyttede sig til tvistens genstand.

105 Indledningsvis kunne Retten ifølge Telefónica-selskaberne ikke i den appellerede doms præmis 216 basere sig på dom af 19. november 1998, Det Forenede Kongerige mod Rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), eftersom Telefónica-selskaberne ikke havde henvist til denne dom.

106 Endvidere forklarede Retten i den appellerede doms præmis 217 ikke, hvorfor dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414) kan begrunde, at en intervenient, når denne tilsigter at fremsætte anbringender, som ikke er blevet gjort gældende af hovedparten, inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål har større frihed end en intervenient i et annullationssøgsmål. Hvis intervenienten skulle begrænse sig til de anbringender, som hovedparten har fremsat, ville det gøre procesreglementets artikel 132, stk. 2, der pålægger intervenienten at fremsætte sine anbringender, meningsløs.

107 RTVE har anført, at kontraappellen skal afvises. For det første fremsættes der med denne appel et enkelt anbringende, som er identisk med et af de anbringender, som Telefónica-selskaberne har fremsat i deres svarskrift i hovedappellen, hvilket er i strid med procesreglementets artikel 178, stk. 3, anden sætning. For det andet indeholder den nævnte kontraappel ikke en præcis angivelse af de præmisser i den appellerede dom, som anfægtes. Under alle omstændigheder er den nævnte kontraappel ugrundet. Kongeriget Spanien og Kommissionen er også af den opfattelse, at de af Telefónica-selskaberne fremførte argumenter skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

Formaliteten vedrørende kontraappellen

108 Hvad angår formaliteten vedrørende kontraappellen bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 178, stk. 3, anden sætning, skal de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende til støtte for en kontraappel, som allerede angivet i nærværende doms præmis 100, være forskellige fra de anbringender og argumenter, der gøres gældende i svarskriftet i hovedappellen.

109 I den foreliggende sag svarer det enkelte anbringende, som Telefónica-selskaberne har gjort gældende til støtte for deres kontraappel, og der vedrører tilsidesættelse af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, på alle punkter til et af de anbringender, som de har fremsat i deres svarskrift i hovedappellen iværksat af DTS.

110 Kravet i procesreglementets artikel 178, stk. 3, andet punktum, kan imidlertid kun forstås som baseret på den forudsætning, at de anbringender og argumenter, som fremgår af svarskriftet, selv svarer til dem, der er blevet fremsat eller fremført i hovedappellen, idet den sontring, som i dette reglement foretages mellem hovedappellen og kontraappellen, ellers bringes i fare.

111 I den foreliggende sag skal det anbringende, som Telefónica-selskaberne har gjort gældende i deres svarskrift i hovedappellen iværksat af DTS, og som vedrører tilsidesættelse af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som det fremgår af nærværende doms præmis 95-102, afvises, da det adskiller sig fra de anbringender, som er gjort gældende under appellen.

112 Hvad angår overholdelse af kravet i procesreglementets artikel 178, stk. 3, første punktum, er det tilstrækkeligt at bemærke, at kontraappellen udtrykkeligt vedrører den appellerede doms præmis 207-218 og derfor med den påkrævede præcision angiver de præmisser i den appellerede dom, som anfægtes.

113 Det må under disse omstændigheder fastslås, at kontraappellen kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den vedrører den appellerede doms præmis 207-218.

Realiteten

114 Hvad angår spørgsmålet, om der er grundlag for kontraappellen, bemærkes, at en part, der i medfør af artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol har fået tilladelse til at intervenere i en sag for Domstolen, ikke kan ændre sagens genstand, således som denne er afgrænset i hovedparternes påstande og anbringender. Det følger heraf, at alene de af en intervenients argumenter, som ligger inden for rammerne af disse påstande og anbringender, kan realitetsbehandles (dom af 7.10.2014, Tyskland mod Rådet, C-399/12, EU:C:2014:2258, præmis 27).

115 I den foreliggende sag har Telefónica-selskaberne med deres eneste anbringende i deres kontraappel foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 207- 218 forkastede de annullationsanbringender, som selskaberne havde fremsat i deres interventionsindlæg for denne ret, og hvormed de foreholdt Kommissionen at have tilsidesat artikel 108 TEUF.

116 Det er ubestridt, at DTS til støtte for sit søgsmål i første instans ikke havde påberåbt sig tilsidesættelse af denne bestemmelse, idet de tre anbringender, som dette selskab havde påberåbt sig med henblik på at opnå en annullation af den omtvistede afgørelse, vedrørte tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, af artikel 49 TEUF og 64 TEUF og af artikel 106, stk. 2, TEUF.

117 Heraf følger, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 212, at de anbringender, som Telefónica-selskaberne fremsatte inden for rammerne af deres interventionsindlæg for Retten, ikke knyttede sig til tvistens genstand som defineret af DTS, og ændrede rammerne for denne i et omfang, der er i strid med artikel 40 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

118 Det var herved med føje, at Retten i den appellerede doms præmis 217 fastslog, at den løsning, som blev valgt i dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414) i forbindelse med et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 260 TEUF, ikke kunne overføres på et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.

119 En traktatbrudsprocedure er således baseret på en objektiv konstatering af, at en medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser efter EU-retten (jf. bl.a. dom af 6.10.2009, Kommissionen mod Spanien, C-562/07, EU:C:2009:614, præmis 18).

120 Det følger heraf, som Retten med føje fastslog i den appellerede doms præmis 217, at Domstolen i forbindelse med et sådan søgsmål skal foretage alle nødvendige konstateringer for at fastslå, at den pågældende medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser, således at et forsvarsanbringende, som en intervenient har fremsat, og der vedrører et faktisk eller retligt forhold, som Kommissionen nødvendigvis er forpligtet til at undersøge som led i sin analyse, ikke kan ændre rammerne for en tvist, selv om det ikke er blevet gjort gældende af den pågældende medlemsstat. Derimod er et annullationssøgsmål afgrænset navnlig af de anbringender, som sagsøgeren har gjort gældende.

121 Det bemærkes endvidere, at selv om interventionsindlægget ifølge procesreglementets artikel 132, stk. 2, litra b), skal indeholde de anbringender og argumenter, der gøres gældende af intervenienten, betyder dette ikke, at intervenienten frit kan påberåbe sig nye anbringender, som er forskellige fra dem, som sagsøgeren har fremsat. Som generaladvokaten har anført i punkt 219 i forslaget til afgørelse, er denne bestemmelse et led i de grænser, der fastsættes af interventionsproceduren, og skal fortolkes i lyset af dette reglements artikel 129, som bestemmer, at intervention kun kan ske med henblik på helt eller delvist at støtte en af parternes påstande, at intervention er accessorisk i forhold til tvisten, og at intervenienten indtræder i sagen, som den foreligger på tidspunktet for interventionen.

122 Hvad angår det klagepunkt, hvorved Telefónica-selskaberne foreholder Retten, at den i den appellerede doms præmis 216 henviste til dom af 19. november 1998, Det Forenede Kongerige mod Rådet, (C-150/94, EU:C:1998:547), skal det blot bemærkes, at dette klagepunkt er fuldstændigt irrelevant, eftersom det ikke kan bevirke, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, idet de nævnte selskaber desuden på ingen måde har gjort gældende, at den af Retten i denne præmis foretagne vurdering er behæftet med en retlig fejl.

123 Som følge deraf skal kontraappellens eneste anbringende forkastes som ugrundet.

Sagens omkostninger

124 Det følger af procesreglementets artikel 184, stk. 2, at såfremt appellen ikke tages til følge, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne. I henhold til samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

125 Da DTS har tabt appelsagen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at selskabet betaler sagsomkostningerne, bør DTS bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i forbindelse med hovedappellen.

126 Hvad angår kontraappellen har Telefónica-selskaberne tabt sagen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at disse tilpligtes at betale sagsomkostningerne, pålægges de sidstnævnte at bære deres egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i forbindelse med kontraappellen.

127 I medfør af procesreglementets artikel 184, stk. 4, bærer Telefónica-selskaberne deres egne omkostninger i forbindelse med hovedappellen, og RTVE bærer sine egne omkostninger i forbindelse med hovedappellen og kontraappellen.

128 Procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bestemmer, at medlemsstater, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger. I henhold til disse bestemmelser skal Kongeriget Spanien derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**
- 2) **DTS Distribuidora de Televisión Digital SA bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger i forbindelse med hovedappellen.**
- 3) **Telefónica de España SA og Telefónica Móviles España SA bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger i forbindelse med kontraappellen.**
- 4) **Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter

* Processprog: spansk.